

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1604

Vita Et Certamen SS. Armogastis, & Saturi, ex lib. 1. Victor. Vticens. de
persecutione VVandalica. Certârunt pro fide Orthodoxa. An. Incarn. verbi
456. Leon. Pap. 17. Marciani Imper. 7. Extat apud ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-42667

rum cineres passim dispergunt. Scelus autem ab illis in Phœnicia patratū, quis est quæso qui sine lachrymis possit commemorare? Nam Heliopoli, quæ est vrbs Libano finitima, execrabiles isti gentiles, recordati facinoris Cyrilli diaconi, qui regnante Constantino, diuino quodam zelo accensus, multa simulacra, quæ in ea vrbe colebantur, confregerat, non modò eum interfecerunt, verumetiam dissecto ventre, iecur eius degustare non sunt veriti. Verùm Deū omnia contemplantem hoc celare non poterant, sed debitas sui maleficij pœnas ei dederunt. Nam quotquot illius sceleris labe inquinati sunt, primùm amiserunt dentes, qui pariter omnes ad vnum excidebant; deinde linguas perdiderunt, quæ putredine tabefactæ, ex ore effluebant; postremò oculis orbatifunt; quorum calamitacibus, verè pietatis vis clarè prædicata est.

Cyrilli diaconi horrida cædes.

Vltio celestis.

VITA ET CERTAMEN SS. ARMOGASTIS

*Stis, & Saturi, ex lib. 1. Victor. Vticenf. de persecutio-
ne VVandalica. Certârunt pro fide Orthodoxa. An.*

Incar. verbi 456. Leon. Pap. 17. Marciani

Imper. 7. Extat apud Reuer. P.

Laur. Surium.

Vide Caf. Bar. Annal. tom. 6. & not in Mar. Rom.

Quo tempore Geisericus rex VVandalorū, 29. Martij, impijs antistitum suorum persuasus consilijs, in aula sua, filiorūque suorū, nō nisi Arianorū ministerijs vti decreuit, inter alios ventū est tunc ad Armogastem, Orthodoxæ fidei confessione insignem. Cuius, cum diu ac sæpius tibias torquendo, tumentibus confringerent chordis, frontemque, Christi crucis signatam vexillo, mugientibus comprimerent neruis, vincula ipsa, haud

Acerbi Armogastis cruciatus.

haud secus ac aranearum fila. sancto cælum perpetuò respiciente crepabant. Quo viso, tortores allatis crebrò fortioribus chordis atque canabinis, tanto etiam fortius eum stringebant. Sed illo nihil aliud, nisi Christi nomen inuocante, omnia illa vanescebant. Indè cum capite deorsum ex altero penderet pede, nullo doloris sensu exhibitò, dormire suauiter cunctis videbatur. Quæ res Theodoricum regis filium, & martyris Dominum, ad mortem gladio acceleradam prouocauit. Sed lata mortis sententia, Iocundus presbyter, inuidia cõcitatus sese opposuit, & Theodorico dissuasit, ne martyrij gloria coronatus Arinogastes, sempiterna à Romanis prædicatione celebraretur. Igitur mutata sententia, Theodoricus in Bizacenam Prouinciam, ad fodiendas scrobes eum condemnauit, ac postea quò maiori omnibus opprobrio esset, haud procul à Carthagine, vaccarum custodiæ deputauit. Inter hæc, Domino reuelante, cum obitûs sui diem cerneret proximum, accito cuidam Felici optimo Christiano, & regie domûs Theodorici, procuratori, sedulò in mandatis dedit, obtestatusque est, vt exanime corpus sub siliqua arbore, quam designabat, sepelire dignaretur. Cumque Felix, Armogastis studiosissimus, contradiceret, assereretque Christi martyre, multis trophæis inclytum, celebriori sepultura dignissimum esse, locumque ei in vna Basilicarum cum triumpho & gratia deberi: Armogastes iterum præcepit, vt se in loco diuinitus ostenso reconderet. Mira res. Paucis post diebus sanctissimo viro vitæ munere perfuncto, Felix effossa humo, & radicibus siliquæ abscissis, sarcophagum splendidissimi marmoris inuenit, cuius magnificentia cum regis cuiuslibet luxu & ornatu certabat; in quo

Eximia eius
in tormētis
tolerantia.

Inuidetur ei
martyrij
gloria.

In exilium
mittitur.

Efficitur vac-
earum cus-
tos.

Dies eius o-
bitus reue-
latus diui-
nitus.

Moritur vir
sanctus.

quo sacrum corpus cum multis lachrymis recondidit.

Eadem tempestate pari constancia & virtute vir, Satorius prauitatem Arianorum libertate Catholica frequenter arguebat; quem Maritadus quidam, Diaconus, ea propter accusabat: & infauso Hunerico, vt ad perfidiam Arianam traduceretur persuadebat. Promittuntur honores & diuitiæ multæ, si faceret, præparantur supplicia dira, si recusaret. Hac optione proposita, vt si regio non obediret imperio, bonis omnibus, mancipijs, denique ac filijs distractis, vxor ipso præfente, camelario in coniugium traderetur.

Hactam dira denunciatione coniunx exanimata, inducias à ministris, nesciente marito, petijt: statimque instar Euz, callidi serpentis instructa consilio ad maritum accessit. Conscissis vestibus, crineque soluto, comitantibus filijs, infantulam quæ lactabatur, ad pedes mariti abiiecit, deinde suis ipsa vlnis genua complectens, draconis vociferatione sibilare cepit. Miserere mei dulcissime, simul & tui, miserere liberorum cõmunium, ne conditioni seruili subiaceant, quos generis nostri profapia claros reddidit. Quid? Nunquid patieris vt indigno & turpi subijciar coniugio viuente marito. quæ mihi semper inter cõiugas plaudebam de Satorio meo? Nouit Deus, quod inuitus facturus es. quod fortè voluntariè aliqui fecerunt. Cui ille, sanctissimi illius lobi respondens voce: Tanquam, inquit, vna de insipientibus mulieribus loqueris. Si diligeres maritum, nunquam ad secundam mortem attraheres propriũ virum. Distrahant filios, separent vxorem, auferant substantiam, ego de promissis Domini mei securus, illum monentem auscultabo: Si quis nõ demi-

Præclarum Satori certamen.

Amara & suauiæ proponuntur.

Sollicitatur ab vxore vt perfidiam simulet.

Cap. 2,

Egregium reddit vxori responsum.

Matt. 19.

Varijs mo-
dis crucia-
tur, ac tandē
mēdicus di-
mittitur.

1090 VITA SS. ARMOG. & SATVRI
dimiserit vxorem, filios, agros aut domum, non
poterit meus esse discipulus. Quid vltra? Disce-
dente muliere cum filijs refutata, confortatur Sa-
turus ad coronam, discutitur, expoliatur, pœnis
conteritur, mendicus dimittitur. Interdicitur ei
prodeundi accessus, totum ei tulerunt, stolam ta-
men baptismatis auferre non potuerunt.

Vide C. Bar.
tom. 3. Ann.

ILLVSTRE MARTYRIVM SS. IONAE
& Barachisij fratru, ex eo quod est apud Metaphra-
sten, Auctore, & spectatore Isaiâ Adami filio, Saborij
Persarum Regis equite. Coronati sunt anno
Saluatoris 344. Iulij Pape 8. Constan-
tij & Constantis Imp. 8.

29. Martij.
Persecutio
regis Persa-
ru in Chri-
stianos.

EO tempore, quo Saborius Persarum Rex 18.
anno regni sui, grauē aduersus Christi Ec-
clesias excitabat persecutionem, & inaudi-
ta quadam crudelitate sacras ædes ac monasteria
flammis absumebat, atque Christianæ fidei pro-
fessores varijs tormentis excruciat, erant in re-
gione Persarum in quodam vico qui vocatur la-
sa, duo fratres Ionas & Barachisius, viri iusticia fi-
deq; pleni; qui audita persecutione in Christia-
nos, relicta domo paterna, alacri ac confidenti a-
nimo, ad eum locum in quo Christiani contra ty-
rannum omni suppliciorum genere decertabāt,
contenderunt. Cū verò ad vicum, (quem Bardi-
aboch appellabant) peruenissent, & carceris cu-
stodem obnixè rogarent, vt sibi ad vincos Christi
accedendi potestatem faceret, ea multis precibus
obtenta, inuenerunt viros nouem morti damna-
tos; quorum nomina hæc sunt; Zanitas, Lazarus,
Marothas, Nerfes, Elias, Mares, Abibus, Sembee-
thes, & Sabas. Hos sanctus Ionas & Barachisius,
cum ad certamen pro Christi nomine inuictis a-
nimis

Ionas & Ba-
rachisius
fratres.

Nomina ix.
Martyrum.